

SIK SÁNDOR:

VERSEK

VIRRASSZATOK!

(*A Szegedi Fiataloknak.*)

Fiatalok,
Kikkel a tea józan illatában,
A tiszta munka testvér mámorában
Most összehajolok,
Mint bor fölött és honfibú alatt
Másszori magyarok!

Barátaim,
Setét az égbolt, jégmorcos tetőjén
Még vendégkép sem villan a verőfény.
Ily nap ki járna kinn?
A kutya-macska is ma összebú
Szélvédte vackain.

Hát hogyne, mink,
Kikben a szépség boldog némasága
És az igazság zendülői vágya
Közös ritmusra ring.
S kiknek egy tűzből lobbannak elő
Virrasztó lángjaink.

Virraszatok!
Ha barlang lesz is, és ha katakomba
A fészek, ahol megbújtok szorongva,
S a cirkusz-állatok
Bögése rontja is ma semmivé
Szép álmatok.

Az álmokat,
Miket megélni boldog rendeléstek,
S miket, — bár vétót mondjon rá a végzet
És vért a szolgálhad, —
Akinek Isten megnyilatkozott:
Míg él, meg nem tagad.

Elmondanám,
Hisz a féltéstől a szívem kicsordul:
Ne féljetek a lélekhagyta kortul,
Amelynek piacán
A böleset túlrikoltja a vasas
Bárgyú pretórián.

Elmondanám:
Érzem a kort, melynek bírái lesztok,
Látom, látom az újszülött keresztet
Egy templom homlokán
Felfényleni az elzörömbölő
Szennyes vihar után.

Egy templomén,
Melyben ti lesztok a pillér, az oszlop,
Kik nem görnyedtek és nem ingadoztok
Bálványok küszöbén.
Már hallom a búcsúsok énekét.
— De mégsem mondom én.

Hallgatni jobb.
Hiszen akármi szépet mondanék is,
Tudjátok, mondatlan maradna mégis
A fő, a legnagyobb,
A szent, ami most összevillanó
Szemünkön felragyog.

FELHŐK, FELHŐK!

Felhők, felhők,
Suhanó felhők,
Alkonyi-komolyak, esti-lilák!
Szállnék veletek,
Vigyetek, vigyetek!
Felhők, felhők,
Rossz a világ!

Felhők, felhők,
Nyugtalan felhők,
Zivatar-kékek, szélbe-zilák!
Ugy-e máshol,
Szélelnyugováskor
Még más, ugy-e más,
Ugy-e szép a világ!